

[Moltesen.]

og det blev ogsaa fremhævet dernede som et Lyspunkt til Eksempel ogsaa for andre Grupper indenfor Europas Stater. Hvor stor praktisk Betydning man nu kan tillægge det, skal Fremtiden vise, men det har i alt Fald en øjeblikkelig moralsk Betydning, som ikke her paa dette Sted skal forties —, man maa jo haabe, at den moralske Side af Tilværelsen ogsaa af og til gør sin Indflydelse gældende i det praktiske Liv. Desuden har det den Betydning, som den højtærede Udenrigsminister fremhævede, at det i Øjeblikket støtter Kampen i England for at bevare Frihandelslinien, og endvidere betyder det et Forsøg paa et Samarbejde mellem Lande, som har samme aandelige og delvis ogsaa samme økonomiske Interesser, men som først og fremmest staa paa samme kulturelle Trin i det europæiske Liv.

Der er jo at lægge Mærke til, at det er Beskyttelsestoldsatserne, denne Konvention væsentlig gælder. Artikel V. tager Forbehold med Hensyn til Fiskaltoldsatserne, et Forbehold, som sikkert er nødvendigt. Men det, som for mig ikke er det mindst betydningsfulde, netop fordi det mere betegner en moralsk end en praktisk Gestus, er Protokollen, som jeg gerne vil tillade mig her at citere, for at det ogsaa kan staa i Rigsdagstidende:

„De Stater, der har undertegnet nærværende Konvention, er enige om at støtte og fremme Bestræbelserne for gennem internationale Aftaler at skabe friere Omsætningsforhold end de nuværende. Med dette Formaal for Øje og til Varetagelse af fælles Interesser er det deres Hensigt at fortsætte det i Sommeren 1930 paabegyndte Samarbejde paa det handelspolitiske Omraade, saaledes at de træder i Føling med hinanden, naar Opgaver af fælles Interesse foreligger, f. Eks. naar Lande udenfor de kontraherende Parters Kreds iværksætter Toldforhøjelser, som maa antages at skade de kontraherende Parters Interesser.“

Se, det er et Grundlag for et Samarbejde mellem disse Stater og et Grundlag for et Samarbejde mellem de europæiske Stater, et Samarbejde, som mere og mere vil vise sig nødvendigt, hvis Europa overhovedet skal faa en selvstændig Tilværelse. Jeg kan derfor paa det bedste anbefale dette Forslag til Vedtagelse.

Maa jeg blot gøre en rent formel Bemærkning. Jeg forstaaer ikke, hvorfor man oversætter „préambule“ ved „Præamblen“. Hvem her i Rigsdagen ved, hvad „Præambel“ betyder. Det er en slet Fordanskning af et

fransk Udtryk. Hvorfor ikke lige saa godt sige det paa Dansk: Indledning. Lad os ikke indføre saadanne kedelige Ord, som ikke en Gang er internationale.

Drachmann: Da vi sidst behandlede den store Toldvaabenhvilekonvention, hvorved Danmark jo skulde give Afkald paa sin handelspolitiske Handlefrihed til Fordel for et Fata Morgana fra Genève, sluttede jeg med at sige, at med Danmarks Ratifikation af denne Konvention gik Tæppet ned for den Tragedie, der hed dansk Handelspolitik. I Dag, da vi behandler denne lille bitte nordiske Fjer, som er alt, hvad der er blevet tilbage af den internationale Toldfreds stolte Due, er det mig en Glæde at kunne konstatere, at Tæppet mod Forventning er gaaet op igen, at vi endog ser Danmarks højtærede Udenrigsminister agere paa Scenen i fuld Aktivitet, i alt Fald i saa høj en Grad af Aktivitet, som den højtærede Udenrigsminister kan præstere. Jeg har derfor Lov til at sige, at Lykken for en Gangs Skyld har været bedre end Forstanden. Den Lamelse af vor handels- og toldpolitiske Handlefrihed i en for vort Erhvervsliv baade mørk og ganske uoverskuelig Situation, som altsaa alle i denne høje Rigsdag med Undtagelse af de Konservative, saaledes som der allerede blev hentydet til før, havde accepteret, har man heldigvis undgaaet, eftersom den store Toldvaabenhvilekonvention har gjort en saa afgjort Fiasko.

Denne Fiasko har sin Forhistorie. Man begyndte allerførst med den økonomiske Verdenskonference. Derefter beskæftigede man sig med Tanken om en Toldfred, en effektiv Toldfred paa 2 Aar. Man modificerede Forslagene og Ønskerne mere og mere. Til sidst endte man med Toldvaabenhvileforslaget, der skulde indføre en saare begrænset Toldvaabenhvile, som navnlig gik ud over visse smaa Lande, bl. a. Danmark, kun gældende for 5 Maaneder. Det var den Konvention, som vi behandlede sidst — den, der er hentydet til ogsaa i Dag —, og som altsaa ikke er traadt ud i Livet. Ogsaa den er stedt til Hvile, antagelig i en eller anden Kommission i Genève, i alt Fald er den henvist til en langvarig Undersøgelse og antagelig til en blid Død. Medens vi, som vi allerede paatalte ved Behandlingen, hæsbæsende jagede til at give vor Tilslutning, var der andre, der var mere forsigtige og valgte at sætte deres egne Interesser, deres *egoistiske* Interesser over Hensynene til Genève, andre, som altsaa var klogere og holdt sig tilbage — de skulde, for at bruge et populært Slangudtryk, „ikke